

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

P. L.

bytem X

zastoupen JUDr. Pavlem Pohorským, advokátem
se sídlem Revoluční 767/25, Praha 1

proti

žalovanému

Odvolací finanční ředitelství

se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2025, č.j. 106030/25/5200-10423-705778,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2025, č. j. 16030/25/5200-10423-705778, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na daň příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2021. Žaloba směřuje jak proti uvedenému rozhodnutí žalovaného, tak i proti řízení, jež mu předcházelo.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí i řízení předcházející jsou zatíženy neodstranitelnými procesními a právními vadami, spočívajícími zejména v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, nesprávném právním posouzení věci a porušení jeho procesních práv. Dle jeho názoru nebyly ze strany správce daně ani žalovaného respektovány základní zásady daňového řízení, zejména zásada přiměřenosti a šetření práv daňového subjektu.
3. Konkrétně žalobce brojí proti rozsahu, způsobu a hodnocení provedeného dokazování. Uvádí, že správce daně po něm nepřiměřeně požadoval doložení finančních závazků a půjček zpětně až do počátku jeho podnikatelské činnosti v 90. letech, ačkoliv o existenci těchto závazků měl dlouhodobě povědomost z účetnictví a daňových přiznání žalobce.
4. V řízení žalobce předložil rozsáhlé důkazní materiály, zejména přehled bankovních transakcí za období let 2008–2021, z nichž podle jeho tvrzení vyplývá nejen existence jednotlivých půjček, ale i jejich použití na ekonomickou činnost. Tyto důkazní prostředky měly prokazovat přijetí finančních prostředků v objemu přes 128 milionů Kč a jejich následné využití na provozní výdaje, včetně mezd, daní a nákladů spojených se správou majetku. Žalobce namítá, že žalovaný tyto důkazy bez adekvátního odůvodnění odmítl jako nedostatečné, aniž by jej konkrétně vyzval k jejich doplnění.
5. Žalobce dále uvádí, že požadavky správce daně na detailní položkové rekonstrukce závazků za dlouhé časové období jsou nepřiměřené a v rozporu se zásadou minimalizace zásahů do práv daňového subjektu. Má za to, že jím předložené podklady dostatečně prokazují vznik, existenci i účel jednotlivých půjček a že správce daně měl tyto podklady vyhodnotit, případně konkretizovat své výzvy.
6. Dále žalobce namítá porušení práva na spravedlivý proces, neboť mu nebyla dána možnost reagovat na konkrétní výhrady správce daně k jednotlivým důkazům. Správce daně dle něj důkazní prostředky nepřezkoumal a bez jejich hodnocení je odmítl.
7. Žalobce rovněž uvádí, že správce daně měl vycházet alespoň ze stavu závazků k 1. 1. 2021 a zaměřit dokazování pouze na přírůstky jistiny v kontrolovaném období. V této souvislosti poukazuje na výši závazků a z nich plynoucích úroků, které považuje minimálně v určité části za daňově uznatelné náklady.
8. Závěrem žalobce konstatuje, že žalovaný rozhodl předčasně, aniž by se řádně vypořádal se všemi námitkami a důkazy, čímž zatížil řízení vadou, která odůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popsal průběh daňového řízení a uvedl, že žalobce podal dne 30. 6. 2022 daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2021. Na základě poznatků z předchozích řízení za zdaňovací období let 2016–2020 zahájil místně

příslušný správce daně dne 20. 9. 2022 před vyměřením daně daňovou kontrolu, zaměřenou zejména na správnost klasifikace příjmů z pronájmu a oprávněnost uplatnění nákladových úroků jako daňově účinných výdajů. V průběhu řízení došlo ke změně místní příslušnosti správce daně v důsledku změny trvalého pobytu žalobce.

10. Správce daně v rámci kontroly zjistil zásadní nesoulad mezi údaji uvedenými v řádném daňovém přiznání a účetními výkazy. Na výzvu k odstranění těchto nesrovnalostí reagoval žalobce podáním dodatečného daňového přiznání, v němž uvedl odlišný základ daně. Jelikož předložené účetní podklady odpovídaly údajům z tohoto dodatečného přiznání, avšak nikoli údajům z přiznání řádného, a jiné důkazy k řádnému přiznání předloženy nebyly, využil správce daně při stanovení daně údaje z nepřipustně podaného dodatečného přiznání postupem dle § 145a daňového řádu.
11. Ze zprávy o daňové kontrole vyplynulo, že správce daně neakceptoval rozdělení příjmů mezi dílčí základy daně dle § 7 a § 9 zákona o daních z příjmů a dospěl k závěru, že veškerý výsledek hospodaření spadá pod příjmy z nájmu. Současně žalobce neprokázal existenci a rozsah samostatné činnosti. Dále byly z daňově uznatelných nákladů vyloučeny nákladové úroky z přijatých půjček, neboť žalobce neprokázal jejich vazbu na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Výnosové úroky byly vyčleněny z výsledku hospodaření a zahrnuty do dílčího základu daně z kapitálového majetku. Na základě těchto zjištění byl vydán platební výměr, který byl následně potvrzen žalovaným.
12. Předmětem sporu je posouzení daňové účinnosti nákladových úroků a zákonnosti a rozsahu provedeného dokazování.
13. Žalobce namítá zejména porušení základních zásad správy daní, neboť po něm bylo nepřiměřeně požadováno doložení historických závazků a půjček. Dále namítá, že žalovaný neprovedl jím předložené důkazní prostředky, zejména soupisy bankovních transakcí, a neposkytl mu dostatečné poučení k doplnění tvrzení. Současně tvrdí, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, a že správce daně měl akceptovat výši jistiny závazků k počátku kontrolovaného období.
14. Žalovaný setrvává na svém právním názoru a uvádí, že žalobce byl v průběhu řízení opakovaně vyzván k prokázání svých tvrzení, avšak reagoval nedostatečně a převážně obecně. Požadavek na doložení vzniku, průběhu a účelu jednotlivých půjček považuje za oprávněný, neboť je nezbytný pro posouzení daňové účinnosti úroků. Předložené soupisy transakcí odmítl jako důkazní prostředek pro jejich nedostatečnou vypovídací schopnost, neboť neprokazují existenci konkrétních závazků ani ekonomické důvody jejich vzniku.
15. Dále žalovaný uvádí, že žalobci byla poskytnuta dostatečná procesní součinnost, a že ten měl dostatek prostoru své důkazní povinnosti splnit již v průběhu daňové kontroly. Vzhledem k tomu, že žalobce neprokázal vznik a charakter jednotlivých závazků, nebylo možné akceptovat ani výši jistiny k počátku zdaňovacího období ani uznat uplatněné úroky jako daňově účinné náklady. Žalobní námitky jsou proto nedůvodné.
16. Při jednání soudu dne 20. května 2026 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k doplnění a vydání nového rozhodnutí. Pověřená zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby.

III. Posouzení žaloby

17. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
18. Žaloba není důvodná.
19. Z obsahu daňového spisu soud konstatoval jen zprávu o daňové kontrole ze dne 4. 7. 2024, č.j. 1203163/24/3101-62561-809396, v níž správce daně konstatoval, že provedené daňové kontrole daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2021 před vyměřením řádného daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2021 (doručeného správci daně dne 30.06.2022 a zaevidovaného pod č. j. 1339712/22/3101-51524-809512), s využitím údajů uvedených v nepřípustně podaném dodatečném daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2021 (doručeném správci daně dne 01.03.2023 a zaevidovaným pod č. j. 1512798/23/2008-51521-204411), byly zjištěny skutečnosti, které mají za následek vyměření základu daně ve výši 2 119 060,- Kč a vyměření daně z příjmů fyzických osob po uplatnění slev ve výši 323 437,- Kč.
20. Dále jsou ve spise Výzvy k prokázání skutečností ze dne 6. 2. 2023, č.j. 163548/23/3101-62561-809396, ze dne 20. 10. 2023, č.j. 1790913/23/3101-62561-809396, a ze dne 11. 7. 2023, č.j. 1449698/23/3101-62561- 809396.
21. Dne 25. 7. 2024 vydal Finanční úřad pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 8, platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2021, č.j. 6036665/24/2008-51521-204411, kterým žalobci vyměřil daň ve výši 323 437 Kč a uložil mu povinnost uhradit kladný rozdíl mezi vyměřenou daní a daní tvrzenou v daňovém přiznání ve výši 202 432 Kč.
22. Proti tomuto výměru podal žalobce dne 4. 9. 2024 odvolání, doplněné podáním ze dne 2. 10. 2024.
23. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
24. Městský soud především konstatoval, že z jeho úřední činnosti mu je známo, že dne 25. listopadu 2025 rozhodoval 11. senát o obdobné žalobce téhož žalobce, která se týkala doměření daně z příjmů fyzických osob za rok 2019 a 2020. Rozsudkem č.j. 11 Af 3/2025-58 městský soud tuto žalobu zamítl.
25. Ve věci nyní rozhodované soud shledal, že aktuální žaloba a žaloba, vedená pod sp. zn. 11 Af 3/2025, jsou v podstatné míře shodné. Především jsou materiálně totožné a žaloba pod sp. zn. 8 Af 17/2025 není novou argumentací, ale časovým pokračováním téhož sporu.
26. Věcně jde v obou žalobách shodně o prokázání existence půjček a závazků prokázání jejich použití na ekonomickou činnost a uznání úroků jako daňově uznatelných nákladů. Struktura námitek je prakticky identická, takže se shoduje i argumentační konstrukce. Rozdíly mezi žalobami jsou téměř výhradně formální a časové, nikoliv věcné. Pokud se jedná o to, že každá z žalob se týká jiného zdaňovacího období, jde pouze o mechanický posun v čase, nikoliv o argumentační změnu.

27. V obou žalobách jde o opakující se spor se stejnou konstrukcí daňových nákladů. Oba spory jsou silně provázané skutkově i právně a lze uzavřít, že obě žaloby jsou do podstaty totožné - jde o identický spor o prokazování půjček a daňovou uznatelnost úroků, přičemž rozdíly spočívají pouze v časovém vymezení zdaňovacích období a v navazujících číselných hodnotách, nikoliv v právní či skutkové argumentaci.
28. Za tohoto stavu věci proto 8. senát konstatoval, že byt není vázán předchozím rozhodnutím jiného senátu městského soudu ve smyslu precedentním, je povinen respektovat zásadu předvídatelnosti soudních rozhodnutí, která vyžaduje, aby ve stejných věcech bylo rozhodováno stejně, resp. v obdobných obdobně.
29. Závěry, které koncipoval 11. senát ve svém rozsudku ze dne 25. listopadu 2025, jsou tedy v plné míře použitelné i pro rozhodnutí o žalobě podle sp. zn 8 Af 17/2025. Soud proto odkazuje na argumentaci v odůvodnění rozsudku č.j. 11 Af 3/2025-58, jmenovitě na odstavce 37 až 47 tohoto rozsudku:

37. *Mezi žalobcem a žalovaným je sporné, zda žalobce doložil uznatelnost nákladových úroků a zda žalovaný postupoval správně, když neprovedl k důkazu soupisy transakcí, které žalobce předložil.*

38. *Podle § 24 odst. 1 věty první zákona o daních z příjmů, platí, že výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.*

39. *Soud souhlasí s žalovaným, že se nadále uplatní závěry rozsudku NSS z 28. 8. 2014, čj. 9 Afs 69/2014-39, že z citovaného ustanovení plyne, že lze uznat takové výdaje, které poplatník i) skutečně vynaložil, ii) v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů, iii) vynaložil v daném zdaňovacím období a iv) o nichž tak stanoví zákon (bod 21 citovaného rozsudku).*

40. *Rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně upravuje § 92 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Podle jeho odst. 3 platí, že daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle odst. 4 téhož ustanovení, pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence. Podle odst. 5 písm. c) tohoto ustanovení správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. V rámci daňové kontroly má daňový subjekt obecnou povinnost předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení [§ 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu].*

41. *K rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně existuje konstantní judikatura. Dle ní unese daňový subjekt své prvotní důkazní břemeno, pokud předloží správci daně řádné účetnictví. Současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním (rozsudek NSS z 26. 1. 2011, čj. 5 Afs 24/2010-117). I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb tíží správce daně důkazní břemeno (rozsudek NSS z 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS). Pokud správce daně pochybnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví, popř. svá tvrzení korigovat. Daňový subjekt musí*

tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (např. rozsudky NSS z 10. 11. 2021, čj. 10 Afs 34/2021-76, bod 15, z 24. 1. 2022, čj. 4 Afs 26/2021-39, bod 26, a z 18. 2. 2022, čj. 4 Afs 135/2019-29, bod 34).

42. V posuzované věci měly finanční orgány pochyby o daňové účinnosti uplatněných úroků. Finanční úřad zaslal žalobci řadu výzev k prokázání skutečností (srov. podrobný popis na str. 3 až 8 zprávy o daňové kontrole za zdaňovací období roku 2019 a str. 3 až 6 zprávy o daňové kontrole za zdaňovací období roku 2020). Pro nyní posuzovanou věc je ohledně roku 2019 podstatná zejména výzva ze srpna 2022 (čj. 1493683/22/3101-62561-800283) a opakovaná výzva z října 2022 (čj. 1800500/22/3101-62561-800283) a ohledně roku 2020 výzva ze srpna 2022 (čj. 1493695/22/3101-62561-800283) a opakovaná výzva z října 2022 (čj. 1800522/22/3101-62561-800283). V těchto výzvách finanční úřad odkázal na § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, shrnul podmínky, které z něj plynou pro daňovou účinnost nákladů, a zcela konkrétně vyzval žalobce k doložení dokumentů, které prokážou jím uplatněné nákladové úroky a z nichž bude plynout, že se závazek uskutečnil, že byl závazek použit na žalobcovu ekonomickou činnost a že neuhrazené úroky ze závazku zvyšují závazek vůči poskytovateli finančních prostředků. Soud proto nesouhlasí s žalobcem, že by výzvy byly obecné, ani v tom, že by požadavky správce daně byly přemrštěné. Finanční úřad požadoval prokázání skutečností, které jsou nutnými podmínkami pro daňovou účinnost dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, a podrobně a srozumitelně popsal, co po žalobci požaduje a proč. V takovém postupu soud nespatřuje ani nadměrné požadavky, ani porušení základních zásad daňového řízení.

43. Žalobce zůstal v tomto ohledu vůči výzvám finančního úřadu zcela pasivní a povinnosti formulované v těchto výzvách nesplnil. Žalobcovou jedinou relevantní reakcí na výzvy týkající se nákladových úroků bylo vyjádření v návaznosti na seznámení se zjištěnými skutečnostmi v odvolacím řízení, které mu zaslal žalovaný v říjnu 2024 (viz výše bod 32 až 35). V něm jako důkazní prostředek předložil „sjetiny většiny poskytnutých plateb od jednotlivých spřízněných korporací“. Jde o 12 dokumentů, které představují knihu bankovních dokladů za jednotlivé kalendářní roky od 2008 do 2020.

44. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že sjetinami nebude provádět dokazování. Měl totiž za to, že „nedisponují vypovídací potencí, jelikož soupisy poskytnutých plateb od spřízněných obchodních korporací žádným způsobem nedokládají důvod vzniku, vznik a existenci každé jednotlivé konkrétní půjčky (ze které mají následně dle tvrzení daňového subjektu přirůstat sporné položky nákladových úroků)“ (bod 82 napadeného rozhodnutí). Soud tento postup považuje za správný.

45. Judikatura dlouhodobě připomíná, že základem nalézání skutkového stavu je vždy řízení před orgánem prvního stupně, přičemž je to také daňový subjekt, jehož aktivita a předložené doklady určují, jakým způsobem bude daň stanovena. Odvolací řízení má primárně za účel odstranit vady, jichž se správce daně v prvním stupni dopustil a nelze do něj přenášet nalézací řízení (usnesení rozšířeného senátu NSS ze 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NSS, bod 51; v tomto usnesení sice NSS posuzoval úpravu dle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nicméně na tyto závěry odkazuje NSS i nadále za účinnosti daňového řádu, viz např. rozsudek z 24. 1. 2024, čj. 9 Afs 43/2022-60, bod 30).

46. Žalobce však zůstal v řízení před orgánem prvního stupně v zásadě pasivní a k uznatelnosti úroků se nijak nevyjádřil a nic nedoložil, ač k tomu byl opakovaně vyzván. Za takové situace nemohl svoji pasivitu dohánět až v odvolacím řízení, a to navíc až v jeho úplném závěru po seznámení se se zjištěnými skutečnostmi. Žalobce tak nicméně postupoval a předložil

soupisy, které i dle samotného žalobce tvrdily obsahovaly pouze soupis „většiny poskytnutých plateb“. Již z toho je však zřejmé, že soupisy nemohly prokázat všechny skutečnosti, k nimž byl žalobce v souvislosti s uplatněnými úroky vyzván. Nemohly proto ani prokázat splnění všech podmínek uznatelnosti uplatněných úroků dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, což ostatně připustil i sám žalobce v závěru své repliky v soudním řízení. K tvrzení a prokázání relevantních skutečností ho opakovaně vyzval již finanční úřad, nešlo proto ani o žalobcovu reakci na nové závěry žalovaného, které by objevily až v odvolacím řízení. Naopak – žalovaný v seznámení se skutečnostmi zjištěnými v průběhu odvolacího řízení, které žalobci zaslal, jasně vyjádřil, že ohledně uplatnitelnosti nákladových úroků zůstávají jeho závěry stejné jako závěry finančního úřadu. Žalovaný tedy postupoval správně, pokud soupisy důkaz neprovedl.

47. Není přitom podstatné, že soupisy mohou prokazovat určité minimální skutečnosti ohledně transakcí souvisejících s uplatněnými úroky. Důležité je, že samy o sobě neprokazují všechny skutečnosti, které měl žalobce povinnost prokázat. Právě v tomto smyslu je dle soudu nutné rozumět závěru žalovaného o tom, že „nedisponují vypovídací kapacitou“. Opačný postup by totiž vedl k tomu, že by žalobce mohl v zásadě libovolně dlouho protahovat odvolací řízení tím, že by žalovanému předkládal další a další kusy informací, které možná nějakým minimálním způsobem souvisejí s uplatněnými položkami, ale neprokazují všechny zákonem vyžadované skutečnosti. Takový postup by však byl v rozporu s výše citovanou judikaturou o účelu odvolacího řízení.

30. Jak městský soud již uvedl shora, vzhledem k obsahové shodnosti obou žalob, a to jak po stránce věcné, tak právní, je na místě takto formulované závěry aplikovat i na věc nyní rozhodovanou, když 8. senát městského soudu neshledal žádné důvody k tomu, aby se od závěrů v rozsudku č.j. 11 Af 3 /2025-58 odchýlil.
31. Soud proto konstatoval, že žalobce zůstal v řízení před orgány daňové správy v zásadě pasivní a k uznatelnosti úroků se nijak nevyjádřil a nic průkazného nedoložil, ač k tomu byl opakovaně vyzván. Tento svůj přístup nemohl pak napravit aktivitou až v odvolacím řízení. Pokud pak žalobce až odvolacímu orgánu předložil soupisy, které i podle něj samotného obsahovaly pouze soupis „většiny poskytnutých plateb“, je z toho zřejmé, že soupisy nemohly prokázat všechny skutečnosti, k nimž byl žalobce v souvislosti s uplatněnými úroky vyzván. Nemohly proto ani prokázat splnění všech podmínek uznatelnosti uplatněných úroků dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, když zejména neprokázal, jakým způsobem předmětné půjčky (z nichž nákladové úroky plynuly) sloužily k dosažení, zajištění a udržení jeho zdanitelných příjmů (dosahování příjmů z nájmu nemovitostí), a tedy jsou v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů daňově účinnými.
32. Z uvedených důvodů proto ani správce daně I. stupně, resp. žalovaný, nepochybil, jestliže žalobci vyměřil daň z příjmů právnických osob a uložil povinnost uhradit rozdíl mezi daní takto vyměřenou a daní žalobcem přiznanou, resp. jestliže odvolání žalobce proti platebnímu výměru zamítl s tím, že v případě nákladových položek daňový subjekt nesplnil podmínky dané ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů pro daňovou účinnost těchto úroků, když neprokázal vznik jednotlivých úvěrových vztahů a existenci ekonomických důvodů při jejich vzniku a s tím související daňovou účinnost nákladových úroků účtovaných v posuzovaném zdaňovacím období roku 2021.

IV.**Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení**

33. Jelikož soud neshledal žalobní námitky důvodnými, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému žádné náklady na rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. května 2026

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu